

бране. Да можеше тази поема да се открие тя бы была неощтимо съкровище, и безъ сумнѣніе, освѣтлила бы въ много нѣща тъмнѣтъ страницѣ на исторіѣтъ за тѣхъ врѣмена и за народътъ, който е на- селявалъ тѣзи страны.

Около 376-тъ годинѣ, казватъ, да сѣ минѣли прѣзъ Дунавъ Вестготытъ под- скрижени отъ страха на Хуннытъ, които па- ближавали тамшнытъ страны. Като получи- хѣ пріятелско позволеніе отъ Имп. Валента да се подслонятъ подъ Римскѣтъ знамя, тѣ испослѣ ся подигнахѣ поради злоу- потрѣбленіето на Римлянытъ и ударихѣ та привзехѣ насилъ градътъ Маркіянополь. Това бѣше първыи ударъ и началото за събареніето на Римскѣтъ Имперіѣ. Слѣдъ тѣхъ нагъраѣ съ своѣтъ дружинѣ Атті- ла, този “Бичъ Божій”, който носеше Мар- сова мечъ, съ когото помете като съ сѣрпъ всичкото пространство отъ Дунавъ до А- дріатическото море. Той умрѣ въ 453 и съ неговѣтъ смъртъ Хуннытъ ся загуб- вать отъ лицето на земѣтъ. Въ 475 ся появихѣ Остроготытъ и повторихѣ опу-